

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **V. I.**, narozený XXXXX
státní příslušnost Ukrajina
bytem N. P.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2018, č. j. MV-40158-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2018, č. j. MV-40158-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 2. 2018, č. j. OAM-3924-24/PP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdila.
- 2. Prvostupňovým rozhodnutím zamítl správní orgán I. stupně podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce ze dne 13. 3. 2017 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu, že žalobce nepobývá s občanem EU společně na území.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná vyšla ze zjištění, že žalobce podal dne 13. 3. 2017 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců, ve které uvedl jako účel pobytu na území - sdílení společné domácnosti. Žalobce v průběhu správního řízení doložil oddací list, podle kterého uzavřel dne 23. 6. 2017 manželství s paní V. Č., narozenou YYYYYY, státní občankou České republiky. Doložil vyjádření společenství vlastníků jednotek Nad lesním divadlem 1113, podle něhož žalobce prováděl v roce 2016 rekonstrukci bytu, jenž je ve vlastnictví jeho manželky. Při pobytové kontrole v místě bydliště dne 5. 9. 2017 žalobce uvedl, že jeho manželka pracuje od února 2017 v Německu za účelem vyššího výděлку a jezdí do Prahy jednou za měsíc, on sám za ní rovněž pravidelně dojíždí do Berlína. Při výsledku konaném dne 21. 12. 2017 žalobce uvedl, že jeho manželka pracuje v Německu rok a půl, do České republiky jezdí jednou za dva měsíce, přičemž on byl v Německu naposledy v listopadu 2017. Manželka žalobce uvedla, že v Německu pracuje od května 2015 a do České republiky jezdí přibližně jednou za 3 měsíce.
4. Žalovaná se dále ve svém rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce.
5. K odvolací námitce, že manželství žalobce lze sice charakterizovat jako distanční, což ale neznamená, že by nebylo funkční, nebo že by nebyla vedena společná domácnost, žalovaná citovala důvodovou zprávu k § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy a uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců podle žalované vyplývá požadavek pobytu žadatele na území společně s občanem EU, ten však v daném případě nebyl s ohledem na dlouhodobé zaměstnání manželky žalobce na území Německa naplněn. Žalovaná uvedla, že za společný pobyt na území nelze považovat stav, kdy každý z manželů fakticky vede samostatnou domácnost v jiném státě EU, přičemž si fakticky sám hradí náklady tohoto pobytu, a zároveň se s manželem v místě udávaného pobytu na území setkává v rámci kalendářního roku pouze velmi sporadicky – v daném případě jednou za 3 měsíce, jak uvedla manželka žalobce v rámci výsledku. Je samozřejmě věcí žalobce a jeho manželky uspořádat si své rodinné poměry dle svých finančních a jiných potřeb, přičemž nelze nijak zpochybňovat právo manželky žalobce vykonávat zaměstnání mimo území, zároveň je však nutné trvat na tom, aby v rámci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu byly splněny všechny zákonné podmínky. Jestliže žalobce žádá Českou republiku o určitou formu výhody (povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území), pak je požadavek pobytu manželů na území zcela legitimní, byť by takovýto pobyt měl znamenat úpravu rodinných poměrů mezi manželi. Z obsahu spisového materiálu navíc nevyplývá, že by manželka žalobce v době konání výsledku měla zájem dosavadní stav změnit, naopak uvedla, že hodlá na území Německa pobývat ještě přibližně rok a půl. Žalovaná tedy dovodila, že podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území, zejména podmínka existence společné domácnosti, nebyly splněny, a proto bylo důvodné zamítnutí žádosti žalobce podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, jak učinil správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí.
6. K odvolací námitce žalobce, že správní orgán I. stupně charakterizoval jeho manželství jako podvodné jednání, žalovaná uvedla, že z prvostupňového rozhodnutí takového charakterizování manželství, resp. obecně jednání žalobce, vůbec nevyplývá.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. K odvolací námitce, že správní orgán I. stupně neprovedl posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná uvedla, že z § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumat. Žalovaná odkázala na recentní judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2018, č. j. 31 A 143/2017 - 36, a doplnila, že povinnost zkoumat přiměřenost dopadů nevyplývá ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který neukládá povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí nad rámec kritérií stanovených zákonem o pobytu cizinců. Pro úplnost však žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí nepředstavuje nijak zásadní zásah do rodinného života žalobce, když sám dotyčný může na území dále pobývat na základě fikce pobytu ve smyslu § 47 zákona o pobytu cizinců, neboť od 14. 4. 2017 je vedeno odvolací řízení o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, ve kterém nebylo doposud rozhodnuto. Kromě toho může žalobce kdykoliv v budoucnu požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu na území. Vzhledem k tomu, že žalobce splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, existuje velký předpoklad udělení povolení k přechodnému pobytu na území za předpokladu, že zde bude se svojí manželkou skutečně pobývat.
8. Žalovaná závěrem uvedla, že zjištěný skutkový stav odůvodňoval zamítnutí žádosti žalobce, což správní orgán I. stupně učinil přezkoumatelným způsobem a v souladu se zásadami správního řízení, včetně zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a proto rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí správních orgánů stupňů z důvodů nesprávného posouzení skutkového stavu - soužití žalobce s manželkou dle ust § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
10. Žalobce namítl, že důvodová zpráva k § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se věnuje odstranění pochybnosti o tom, zda je možné požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ještě před vstupem na území České republiky, žalobce však podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU již v době, kdy na území České republiky pobýval a společně se svou tehdy ještě přítelkyní vytvářel společnou domácnost. V tomto soužití pokračuje žalobce s manželkou i nadále, stále s vědomím společného soužití a společného života, jež je z hlediska dostatečné finanční zajištěnosti rodiny prozatím distančního charakteru.
11. Žalobce dále namítl, že s argumentací žalované ohledně formy odděleného soužití manželů nelze souhlasit, neboť existují ještě více distanční vztahy, kdy se manželé setkávají po mnohem delších prodlevách ve společném soužití, a posuzování takového vztahu jako funkčního manželství se nepřezkoumává, resp. se vedení společné domácnosti uznává. Například se jedná o manželské svazky personálu zaoceánských lodí nebo vojáků. Co je zásadní při posuzování partnerského vztahu, je vedení společné domácnosti a podíl osob ji tvořící na jejím vytváření. V případě žalobce se oba manželé snaží zajistit dostatek finančních prostředků pro vedení společné domácnosti, manželka se jazykově vzdělává a žalobce připravuje funkční rodinné zázemí v podobě rekonstrukce bytu. Oba se finančně podílejí na společném zázemí, vzájemně se navštěvují, komunikují, vedou partnerský život, byť distančně, a vytvářejí společnou domácnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Žalobce dále namítl, že žalovaná při hodnocení jeho druhé pobytové možnosti pobývat na území České republiky na základě fikce v důsledku dosud neskončeného řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nezvážila dopady délky řízení o prodloužení zaměstnanecké karty, se kterými se žalobce musí vypořádat. Ukončení řízení o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU negativně poznamenalo možnost žalobce být legálně zaměstnán, neboť § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců umožňuje pokračovat ve výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, v případě žalobce však došlo k zásadním změnám v jeho zaměstnání, v řízení o pobytovém oprávnění i osobním stavu, pro něž v současné době nemůže využít žalovanou citovaného ustanovení zajišťujícího fikci platnosti povolení k zaměstnání do doby ukončení řízení o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dne 2. 1. 2017, tedy v době, kdy již partnersky soužil se svou současnou manželkou, avšak pracoval ve společnosti GERIGOLDSTAV - družstvo v Trutnově, pročež podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a mohl tak změnit zaměstnání, neboť mu to jeho postavení žadatele o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU nově umožňovalo. V současné době, kdy bylo řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU negativně ukončeno, nemůže žalobce pokračovat v dosavadním zaměstnání, neboť již není žadatelem o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Žalobce se ukončením řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU stává cizincem pocházejícím ze země mimo EU, a nemůže již proto čerpat benefity postavení žadatele o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. K zaměstnání žalobce je nyní nezbytné získat povolení k zaměstnání nebo některé z pobytových oprávnění, jejichž součástí je povolení k zaměstnání, tedy zaměstnaneckou nebo modrou kartu. Žalovaná tudíž nesprávně uvedla, že z hlediska povolení pobytu je žalobce saturován právě zákonnou fikcí vztahující se k dosud pravomocně neukončenému řízení o prodloužení zaměstnanecké karty. Co se týče možnosti pokračovat v zaměstnání, musel by se žalobce vrátit na původní pracovní pozici, k níž se řízení o prodloužení zaměstnanecké karty pojí, je však otázkou, zda tato pozice nebo dokonce bývalý zaměstnavatel stále existuje, či zda je tato pozice uvolněná k obsazení držiteli zaměstnanecké karty. Pokud by tomu tak nebylo, ocitá se žalobce ve velmi nezáviděníhodné situaci, neboť nemůže žádat o vydání povolení k zaměstnání na jakoukoli jinou pracovní pozici, ani o novou zaměstnaneckou kartu. Ve skutečnosti tedy žalobce nemůže z hlediska svého zaměstnání udělat nic a je otázkou, zda řízení o prodloužení zaměstnanecké karty může být pro žalobce kladně vyřízeno, když na žádané pracovní pozici již déle než rok nepracuje. Z důvodu zajišťování finančních prostředků má žalobce jedinou možnost, a to začít podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná. Z hlediska pobytového řízení o prodloužení zaměstnanecké karty však ani tento způsob zajišťování finančních prostředků není ideální, neboť v průběhu řízení nebude plnit účel pobytu, tedy nebude moci být v řízení úspěšný. Tvrzení žalované, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepředstavuje nikterak zásadní zásah do rodinného života žalobce, označil žalobce jako nedostatečnou znalost žalované ohledně problematiky pobytu cizinců na území České republiky, nebo o nedostatečném posouzení a zhodnocení situace žalobce. Umožnění setrvání osoby v produktivním věku bez možnosti legálně zajišťovat finanční prostředky není ovšem uspokojivé ani z hlediska účastníků řízení, ani z hlediska státu.

13. Ze shora uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak napadené rozhodnutí, jednak prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 7. 2018 odkázala na obsah spisového materiálu, zejména na prvostupňové a napadené rozhodnutí, a zdůraznila, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu, že žalobce nepobývá s občanem EU společně na území České republiky. Žalovaná navrhla, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Jednání před soudem

15. Jednání před soudem se žalobce, ač mu bylo předvolání k jednání řádně doručeno, nezúčastnil.
16. Zástupkyně žalované ve svém přednesu poukázala na to, že přechodný pobyt za účelem sdílení společné domácnosti by měl sloužit k tomu, aby rodinný příslušník občana Evropské unie s tímto občanem společně žil, což v daném případě vzhledem k delšímu pobytu manželky v Německu s návraty 3x do roka do České republiky nesplňuje hlavní důvod a účel podané žádosti. Pokud manželka na území České republiky fakticky nežije a žije v Německu, měl by žalobce spíše pobývat s ní v Německu. K námitce nepřiměřeného zásahu do poměrů žalobce, zástupkyně žalované uvedla, že v tomto případě nebylo povinností správních orgánů, aby se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do poměrů žalobce zabýval. Manželka žalobce žije v jiné zemi, žalobce uvedl, že není zaměstnán a neuvedl jiné skutečnosti o svých poměrech. Žalovaná nezpochybňuje funkčnost jejich manželství ale toliko to, že spolu nežijí. Žalobci svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, proto pokud by manželé žili na území České republiky, nic by žalobci nebránilo v možnosti získat na území České republiky pobyt. Zástupkyně žalované proto navrhla zamítnutí žaloby.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž nařídil ve věci ústní jednání. Přitom vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
18. Žaloba není důvodná.
19. V dané věci byla žádost žalobce podána dne 13. 3. 2017, řízení o této žádosti tedy bylo zahájeno v době právní úpravy účinné do 14. 8. 2017, která je na danou věc aplikovatelná dle přechodných ustanovení novely zákona provedené zákonem č. 222/2017 Sb.
20. Dle čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., kterým se s účinností od 15. 8. 2017 mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony platí, že: *„řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neschopené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
21. Podle § 87e odst. 1 písm. e), věty druhé zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 platilo, že: *„na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.“

22. Pro posouzení věci je stěžejní zodpovězení otázky, zda pro zamítnutí žádosti byly dány důvody spočívající v tom, že:
 - a) žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie
nebo
 - b) žalobce s občanem Evropské unie (se svou manželkou) nepobývá na území.
23. Žalobce zcela jistě splňuje podmínku, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. a), neboť po podání žádosti prokázal, že od uzavření sňatku dne 23. 6. 2017 je manželem paní V. Č., která je občankou Evropské unie. Z tohoto důvodu nebylo možné žádost žalobce zamítnout. Zbývalo tedy posoudit, zda žádost žalobce byla důvodně zamítnuta z nedostatku další zákonem stanovené alternativní podmínky, spočívající v tom, že žalobce jako rodinný příslušník občana Evropské unie (paní V. Č.) nepobýval se svou manželkou na území České republiky. Posouzení této podmínky se ostatně týká námitky žalobce za situace, kdy žalobce fakticky delší dobu nežije se svou manželkou společně, neboť tato delší dobu pobývá a pracuje v Německu.
24. Zákon o pobytu cizinců blíže nevykládá termín či stav, kdy cizinec „pobývá na území společně s občanem Evropské unie“, proto soud přisvědčuje žalovanému, avšak zejména správnímu orgánu 1. stupně, který se výkladem tohoto termínu výslovně zabýval, jak tento termín vyložit. Správní orgán 1. stupně, vycházel velmi přílehavě z posouzení znaků *společné domácnosti*, neboť, jak správní orgán 1. stupně logicky usoudil, nelze si představit, jak jinak by rodinný příslušník občana Evropské unie mohl na území pobývat *společně* s občanem Evropské unie. Podmínka, že cizinec má na území pobývat společně s občanem Evropské unie vychází i z kontextu pravidel evropského práva, konkrétně ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES. Tato směrnice v článku 3 stanoví, že se vztahuje na všechny občany Unie, kteří *se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují*. Správní orgány obou stupňů se tedy při vědomí nezbytnosti „pobývání cizince společně s občanem EU na území“ zabývaly skutkovou situací žalobce z hlediska soužití ve společné domácnosti (správní orgán vymezil toto soužití výrazem „rodinná domácnost“).
25. Ke sdílení společné domácnosti se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 - 29: „*Pojem „společná domácnost“ Nejvyšší správní soud ustáleně vykládá jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 - 40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 75/2016 – 37). Podmínka úhrady společných nákladů nemusí nutně znamenat, že náklady jsou hrazeny rovnoměrně, druhý člen společné domácnosti se může na nákladech podílet i tak, že o společnou domácnost pečuje např. obstaráváním domácích prací a udržováním pořádku v bytě. Občasné vypomáhání v domácnosti však samo o sobě bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) za vedení společné domácnosti považovat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014 - 27).*
26. Nejvyšší správní soud tak ve své judikatuře naznačil podstatné znaky společné domácnosti, které mohou být vodítkem pro posouzení rodinných poměrů žalobce z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

společného pobývání žalobce s jeho manželkou na území České republiky, neboť žádá-li žalobce o *přechodný pobyt na území České republiky*, je smyslem a cílem jeho žádosti společné soužití s manželkou na území České republiky. I když městský soud nevyklučuje, že v určitých případech lze pod společný pobyt občana EU na území vztáhnout i případy, kdy je občan EU zaměstnán, podniká nebo provozuje jinou výdělečnou činnost na území jiného členského státu EU, pokud se na území pravidelně vrací, soud neshledal, že s ohledem na jiné okolnosti pobytu žalobce na území a pobyt jeho manželky v Německu, by bylo možno takové podmínky soužití (distanční manželství, jinak splňující znaky společné domácnosti) vysledovat u žalobce.

27. Soud je toho názoru, že z hlediska posuzování okolností společného pobývání či soužití lze inspiraci najít i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, týkající se sice nikoliv manželského, ale partnerského vztahu, nicméně některé soudem vyslovené atributy tohoto vztahu mohou být relevantní i pro situaci distančně a dlouhodobě odloučených manželů.
28. K trvalosti partnerského vztahu se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35: „*Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity.*“.
29. Ze správního spisu předloženého žalovanou soud ke vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
30. Žalobce dne 13. 3. 2017 podal u Ministerstva vnitra ČR žádost o povolení k přechodnému pobytu, v níž jako účel pobytu uvedl *sdílení společné domácnosti*. Součástí žádosti bylo přiložené čestné prohlášení ze dne 13. 3. 2017 paní V. Č., narozené YYYYYY, státní občanky České republiky, že s žalobcem žije ve společné domácnosti od roku 2013. Z výpisu z katastru nemovitostí bylo zjištěno, že bytová jednotka č. ZZZZZ na adrese Nad lesním divadlem 1113/18, 142 00 Praha 4, zapsaná na LV č. ZZZZZ je ve vlastnictví paní V. Č. Z lustrace osoby paní V. Č. bylo zjištěno, že jmenovaná byla s účinností ode dne 13. 5. 2015 rozvedená. Výzvou ze dne 19. 5. 2017 správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby doložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 29. 6. 2017 žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně oddací list ze dne 26. 6. 2017, podle kterého uzavřel dne 23. 6. 2017 před Úřadem městské části Praha 4 manželství s paní V. Č., dále prohlášení, že s manželkou společně cestují, tráví volný čas, společně rekonstruují byt a vedou společnou domácnost, dále tři fotografie, na nichž se nachází žalobce, jeho manželka, tchýně a neterž manželky. Žalobce předložil také vyjádření předsedy společenství vlastníků jednotek Nad Lesním divadlem 1113 ze dne 22. 6. 2017, že žalobce v průběhu roku 2016 prováděl rekonstrukci bytu č. 35 ve vlastnictví jeho manželky, dále několik účtenek o koupi pánského oblečení a pánské obuvi v Berlíně, jež byla financována z platební karty

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

manželky žalobce. Policejní orgán provedl dne 13. 7. 2017 pobytovou kontrolu v místě pobytu žalobce, při které nebyl žalobce zastižen, soused z protějšího bytu poznal žalobce podle předložené fotografie a uvedl, že žalobce v bytě skutečně bydlí, manželku žalobce podle předložené fotografie nepoznal a uvedl, že za dobu dvou let dotyčnou nikdy nepotkal. Při opakované kontrole dne 5. 9. 2017 byl žalobce zastižen a uvedl, že jeho manželka pracuje od února 2017 v Německu, za účelem vyššího výdělku a jezdí do Prahy jednou za měsíc, přičemž žalobce za ní rovněž dojíždí pravidelně do Berlína. Při výslechu konaném dne 21. 12. 2017 žalobce uvedl, že jeho manželka pracuje v Německu asi rok a půl, do České republiky jezdí jednou za dva měsíce, on sám byl v Německu naposledy v listopadu 2017 a manželka chce v Německu pracovat, dokud nevydělá na byt, asi tak rok a půl. Manželka žalobce uvedla při výslechu konaném dne 21. 12. 2017, že se se žalobcem poznali v srpnu 2013, na přelomu roku 2014 a 2015 spolu začali žít, na území Německa pracuje od května 2015, do České republiky jezdí jednou za tři měsíce a v Německu chce zůstat alespoň tři roky. Ve své výpovědi také uvedla, že ještě není rozhodnutá, ve které zemi bude žít.

31. Na základě uvedených skutečností, z nichž relevantními skutečnostmi pro posouzení žádosti žalobce a jejího účelu jsou skutečnosti datující se od jeho sňatku s paní V. Č. (žalobci svědčí postavení manžela) do doby rozhodnutí správních orgánů, je zřejmé, že již v době podání žádosti žalobce a následně i v době uzavření manželství manželka žalobce pracovala a pobývala mimo území České republiky a v průběhu jejich manželství se tento stav nezměnil. Z výpovědi manželky žalobce nevyplýval aspekt soužití, zřejmý z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, spočívající v tom, že by manželé, přemýšleli již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů s tím, že by uspořádání jejich poměrů nasvědčovalo tomu, že jejich soužití bude v budoucnosti nadále pokračovat na území České republiky, spíše se jeví pravděpodobnější výhled, že by žalobce pro nejbližší roky měl následovat manželku na území jiného státu, kde ona momentálně žije a pracuje, proto je logický úsudek zástupkyně žalované vyslovený při jednání před soudem, že by žalobce měl za účelem společného soužití spíše usilovat o přechodný pobyt v Německu. Žalovaná rovněž v napadeném rozhodnutí vyloučila jako znak společného pobývání na území České republiky či společného soužití žalobce s jeho manželkou na území stav, kdy si každý z manželů vede samostatnou domácnost v jiném státě, přičemž si fakticky každý sám hradí náklady svého pobytu přičemž se nesetkávají s pravidelným návratem manželky na území, ale jen sporadicky. Skutečnost, že žalobce v r. 2016, tj. před sňatkem rekonstruoval byt a dle výpovědi jeho manželky vypomáhá s nájmem, není zcela postačujícím znakem o vedení společné domácnosti, jestliže žalobce tento byt užívá, zatímco jeho manželka pobývá na území jiného státu.
32. Podle § 3 správního řádu „*nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“. Požadavku, „*aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“, správní orgán v řízeních zahajovaných z moci úřední dostojí zpravidla tím, že rozhodné skutečnosti zjišťuje přímo, a v řízeních zahajovaných na žádost může dostát tím, že účastníkům řízení vytváří prostor pro jejich iniciativu (umožňuje jim, aby rozhodné skutečnosti tvrdili a prokazovali, a předložená tvrzení vypořádává a označené důkazy a jiné podklady pro vydání rozhodnutí provádí).
33. Podle § 52 věty první správního řádu „*účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“. Z dikce „*povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“ plyne, že tu významnou roli hrají procesní instituty „*povinnost tvrzení*“ a „*povinnost důkazní*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Povinnost tvrzení znamená povinnost účastníka řízení tvrdit rozhodné skutečnosti. Povinnost důkazní znamená povinnost účastníka řízení předložit nebo alespoň označit důkazní prostředky k prokázání tvrzených skutečností. Důkazní povinnost se vztahuje k určité tvrzené skutečnosti. Bez tvrzení určitých skutečností si lze jen obtížně představit důkazní povinnost. I když je zde úzká souvislost mezi povinností tvrzení a povinností důkazní, lze říci, že povinnost tvrzení je primární a povinnost důkazní sekundární.

34. V přezkoumávané věci je trvalost partnerského vztahu, soužití ve společné domácnosti, jakož i společný pobyt občana EU na území, povinen prokázat cizinec, který žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
35. V daném případě žalobce nepředložil správnímu orgánu I. stupně žádná bližší tvrzení o soužití ve společné domácnosti s paní V. Č. na území České republiky, navíc zde chybí informace k intenzitě jejich vztahu. Žalobce sice uvedl, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely, avšak poprvé při místním šetření policejním orgánem v místě jeho bydliště dne 5. 9. 2017 uvedl, že jeho manželka pracuje v Německu od února 2017 za účelem vyššího výdělku a jezdí do Prahy jednou za měsíc, zatímco při výsledku konaném dne 21. 12. 2017 žalobce uvedl, že jeho manželka pracuje v Německu asi rok a půl, do České republiky jezdí jednou za dva měsíce. Rozdílná tvrzení žalobce v průběhu správního řízení ohledně počátku dojíždění jeho manželky do Německa za prací, ze kterých je zřejmé, že si žalobce přesně nepamatuje, kdy manželka začala v Německu pracovat, pak v městském soudu vzbuzují určitou pochybnost o pravdivosti jeho vyjádření, kdy navíc sama manželka žalobce při výsledku konaném dne 21. 12. 2017 uvedla, že na území Německa pracuje od května 2015 a do České republiky jezdí jednou za tři měsíce. Městskému soudu dále není zřejmé, jak manželé plánují společnou budoucnost, když jim do jisté míry nejsou ani známé individuální plány, jak dlouho chce ještě manželka žalobce v Německu zůstat pracovat. Správnímu orgánu I. stupně ani nebyly sděleny žádné informace o povaze péče paní V. Č. o společnou domácnost, kdy manželka žalobce na svůj byt ničeho nehradí, veškeré práce, rekonstrukci a péči o něj provádí naopak žalobce čistě ze svých finančních prostředků. V průběhu správního řízení dále vyplynulo, že každý z manželů má svůj vlastní bankovní účet a hradí si své náklady na stravu a bydlení v místě jejich aktuálního pobytu, žalobce tedy v České republice, manželka žalobce pouze v Německu, což nenaplnuje znak „*společného uhrazování nákladů na své potřeby*“ vyžadovaný shora citovanou judikaturou. Ohledně předložených fotografií lze potom soudit, že byly pořízeny při jedné jediné příležitosti, vyjeveno ovšem nebylo, kdy a kde byly pořízeny, za jakých okolností.
36. Jelikož žalobce neprokázal, že pobývá společně s rodinným příslušníkem, který je občanem Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a sporadické návštěvy manželky žalobce v České republice jednou za tři měsíce nelze ve smyslu shora citované judikatury považovat za společný pobyt na území, soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce nesplnil svoji povinnost prokázat, že pobývá společně na území se svojí manželkou ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
37. Na základě uvedených skutkových zjištění, které vedly k závěru o neprokázání společného soužití žalobce s jeho manželkou a společného pobytu na území, nemohl soud vejít ani na námitku o zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobce. Žalobce předně tento rodinný život, jak bylo výše pojednáno, neprokázal v intenzitě vedoucí k udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pobytového oprávnění, tedy jeho neudělení nemohlo mít ani dopad do rodinného života, nadto žalobce tento dopad rozvíjí pouze proti argumentaci žalované o jiné možnosti pobytu v důsledku řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, přičemž žalobce v této souvislosti přdestírá těžkosti jen z hlediska výkonu zaměstnání na území České republiky. V souzené věci se však jeho žádost týkala přechodného pobytu za účelem *sdílení společné domácnosti*, proto řešení jeho pobytu na území České republiky je takové, jaké naznačila zástupkyně žalované při jednání před soudem. Žalobci jako rodinnému příslušníkovi občanky Evropské unie, paní V. Č. může svědčit pobytové oprávnění pro území České republiky v případě, kdy bude se svou manželkou na území České republiky pobývat. Jinak účel jeho žádosti vázající se na území České republiky postrádá smysl.

VII. Závěr

38. Na základě shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné, jak namítal žalobce, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán pak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.